

Generálním sponsorem podcastu je Avant Financial Group. Finanční partner proti, kteří chtějí hrát vyšší ligu biznesu.

Je z 23. srpna posloucháte studio N, tady je Filip Titlbach.

Dnes o tom proč Azerbájdžán zaútočil na náhorní Karabach?

Dnes o tom proč Azerbájdžán zaútočil na náhorní Karabach?

Města bez elektriny a pod intenzivní palbou Azerbájdžánského dělostřelectva.

Tak vypadal útok Azerbájdžánu, kterým Baku včera ukončilo 3 leté příměří v náhorním Karabachu.

Zvuková taky.

Azerbájdžán tvrdí, že pouze spustil lokální operaci zaměřenou na vojenské cíle.

Celá akce skončila kapitulací Arménie. Proč ruské mírové zbory Azerbájdžánskému útoku nečině příležitosti?

A proč agresivitu bezdošlo? O tom budu mluvit se zahraniční reporterkou Daníku N. Petrou Procházkovou.

Petro, vítěj, ahoj.

Ahoj, Filip.

Potřebuj se v tom zorientovat?

Já.

Proč Azerbájdžán zaútočil na Arménii? Jednoduchá otázka na úhod?

No otázka už je špatně položená.

Jak to?

Protože Azerbájdžán je přesvědčen o tom, že nezaučtil na Arménii, že pouze osvobuzuje své legitimní území.

A tady jenom bych hned na začátku to chtěla říct.

Protože jsem to už dneska od rána mnohokrát slyšela a vím, že to k tomu svádí.

Vůbec nesrovnávejme situaci v této části Azie, se situací Ruska a Ukrajiny.

Vůbec ne, je to úplně, úplně jiné.

Jsou tam schodné body někdež daleké minulosti sověcké, ale jinak je to úplně o něčem jiném.

Azerbájdžán je skutečně přesvědčen, že náhodní karabách a ta území, která jsou tam kolem, patří.

Můnáleží?

Můnáleží.

A pokud by jsme se dívali do minulosti nedávné, do té minulosti,

jde mi tomu kolem roku 1990, jedna, kdy se rozpadal sověcký svast,

tady ta monumentální říše, tak skutečně zcela, jak si úředně,

ta území patřila té Azerbájdžánské, sověcké, socialistické republice.

Takže kdo na kohar zaútočil teda? Kde agresor?

To je tak zamotaný konflikt, Filip, tak zamotaný, že my to tady s tebou nerozmotáme, ale můžeme se v tom, aspoň malilinko zkusit zorientovat.

Zaučtili skutečně Azerbájdžánské jednotky, jednotky pravidelné armády, zaučtili na jednotky a teď pozor.

Na horní karabách nebyli arcach, jak sám sebe nazývá, je nikým neuznané,

nebo bylo, dnes v této chvíli už bylo, nikým neuznané území,

oni se pokládali jako by zasemostatný stát, ale upřímě řečeno,

celé to byl trošku takový fígl na mezinárodní společenství na Azerbájdžán,

protože a já jsem dnes i v Českém rozla se prostě všude slyšela to spojení,

de facto samostatný stát, no ani de jure, ale ani de facto, to vůbec není pravda. Karabach byl součástí arménie a pouze na venech, vystupoval samostatně, jako by nezávisle, a to proč?

A to proto, aby právě, jak si Azerbaidžan nemohl utočit proti arménie, aby tam šlo o toto sporné území, protože je sporné to území, to vědí i v Baku, i v Jerevanu.

Takže měl Azerbaidžan nárok na to vojensky zaútočit na náhorní karabach? Nikdy nemá nárok utočit tak, aby si ohrozil civilisty, aby si způsobil exodus, aby si utočil na civilní infrastrukturu, a to přesně se stalo.

Takže já jsem přemýšlela, jak vlastně to kulantně říct, a děláme teď takovou malinkou odbočku, že ti jsou taky trošku sympatečtější, takovou nekorektní, budem chvílku nekorektní, jsou ti sympatečtější arméni vít, než Azerbaidžan.

Ty, ale já nevím, asi ani ne, asi mi není sympatečtější nikdo, měj tak obecně nejsou sympatečtí lidi.

Dobře.

Je jak si patří k takovému Evropskému a americkému bontónu, a máme blíž k arménu, jak kulturně, nábožensky.

Objektivně asi ano.

Objektivně asi ano, více se s ním je rozumíme.

Armén měli obrovskou diasporu ve světě a velmi vlivovou.

A to i v Rusku, i v západním světě všude kam přijdeš, tak jsou mezi poradci, prezidentů, ministrů, arméni a žide.

V tomto sousí podobním jsou strašně šikovní, ta šikovnosti vyprovoková na tím těžkým historickým osudem, genocidou, která postěhla obatito národy.

Nyní je podle mě tím, jak se trošku deformováno, oni se snaží přežít obaty národy.

A teď tady ta nekoriktnost je v tom, že přiznajme si ty sympatie.

Jako Evropa opravdu víc drží palce arménům, než azerba džancům.

Druhá věc, kterou je třeba jako předeslat, než se začnem bavit, o té podstatě je,

že kdybych si já mohla vybrat, v které zemi chci žít a neměla na výběr jiné dvě, než arméní azerba džán, tak a v arméní.

Protože je to země.

Ano, skorumpovaná, postsovětská, se vším tím děditstvím, ale svobodná, jsou tam svobodná média a budeš se tam cítět velmi dobře.

Já tam docela často jezdívám

a opravdu Jerevan je město moderní a svobodné.
Do azerba džánu nejezdívám, že tam nemohu,
je to země nesvobodná, řízená autoritářsky, řekněme slušně,
novináři jsou tam za výráni, do vězení,
vydírání, prostě tam bych žít nechtěla.
A to je ten rozdíl,
který prostě vidíme a který je naší premysou.
Ale to neznamená,
že teď budeme, jak si nespravedlivý,
a budeme tvrdit, že arménie má ve všem pravdu
a že celý ten konflikt vyprovokovan azerba džánem
není to tak.
Ale rozumím tomu fokusu západních méří,
že skrátka trochu faní armény
a staví to tak,
že azerba džán neférově zoutočil na arménie
respektive na horní karabách.
Takhle to je.
Takhle to je.
Vnímáno myslí.
Takhle to je, vnímáno.
Jenom, že právě,
když by jsme se trošku podívali do historii,
ono se můžeme podívat do historii
před naším letopočtem tomu,
že mít jak jsem daleko,
tak se tam strašně
jako měnila ta situace.
Oba národy, a to si myslím,
že je jako by jádro, jádro toho problému.
To je rozpadal sověcký svás,
který sam osobi byl
jak si původcem všechny územních sporů
na jeho území.
Protože oni si tak divně
kreslili ty hranice Vemsikrym.
Krym vlastně
Khrushchev předal Ukraíncům
a založil těmo pravdu
jako časovanou bombu,
která vybuchala v naší současnost.
No, já jsem se chtěl zeptatat,
jsi říkali, to nesrovnávám
s tou válkou Ruska na Ukraín.

Vůbec to nesmíme srovnávat,
ale ty historické souvislosti,
že sověcký svás
vytvořil úplně nesmyslné územní celky,
ty tady roli hrají.
Protože Karabach
byl přisouzen
azerbaidžánu ve 20. letech
minulého století
přivzniku sověckého svazu,
ale zase jiné území.
Ještě mu dali nachyčevan,
teď si to představ,
jako dvě kuličky od sebe
vzdálené trá 30 cm na mapie
a mezi nimi je,
tak to patřilo azerbaidžánu,
a mezi nimi je prostě jako výpruch území
a ten dali
Armenii.
Musel vzniknout konflikt?
Musel vzniknout konflikt.
Za sověckého svazou ten konflikt
jenom bublál,
ty, co tam různě vyhánělo
na vzájem obyvatelstvo.
Byla ale i 10 letí,
kdy azerbaidžánské obyvatelstvo,
kterým řikeme azery
a Armenii žili opravdu ve schodě,
sousedé, byli tam obvykle
i smíšene sniatky.
A pak na jednou politici
užili téhleté,
jak si bych řekla,
takového historického
nějakého mítu,
který si přisvojili obaty národy.
Obaty národy tvrdili,
že na horní karabách
to je kolepka naší civilizace.
Tady jsme vznikli,
tady jsme vydicky byli,
říkají to Armenii,

ale oni to říkají i azery.
A teď na tomhle narrativu
se vydický, když se to hodilo,
jak si vyprovokoval
nějaký konflikt.
Kdy mám teda hledat objektivní pravdu,
když si to území?
Kam chci šít až v té minulosti?
V druhem století před naším letopočtem
se tam objevili Armenii,
a byla to součástery
Armenického království,
potom ale byla dlouhá období,
kdy přišli arabové,
vlastně ovládali ho oni,
právě v určitých období,
tam měl obrovský vliv Iran.
Říkají to je nevyřešitelný konflikt?
To je podle mě,
jako musíme se smířit
Philippe s tím a to i v jiných,
jak si oblastech a možná i v osobním životě,
že ne všechno řešení
jsou ta ideální.
Na všechno děte jsou černobíle.
Ano, tak zrovna tato je úplně
úplně 1000 odstínu řešení.
Ale prostě jsou řešení,
která nejsou ideální
a možná, že vybíráme z těch špatných
to nejméně špatné.
To, co se stalo,
teď,
ty poslední dny
je velmi špatné řešení,
a Azerbajjan uděl opravdu
velmi, bych řekla,
jednou věc.
A bez ohledu na to,
teď pomyňme ty právní věci,
protože tam se nikam nedobereme,
to vidíme, to je strašně složité,
teď mě nenávidí, jak Armenii tak a Zaruba džanci,
toho jsem vždycky chtěla do cílet,

aby v ním nikdo neměl rád,
tak se jedný novinář může cítit.
Teď jsem chtěl řešit,
že to je jediná možná cesta,
jak důjto byt v ní novinář.
A na ty poni také kráčíš, myslím.
No ale, čím budeš starší,
já na to ani nemám dostatičnou právní erudici,
nejsem historik, ale trvám na tom,
že to opravdu není jednoznačné.
Ale to, co se nesmí udělat
ani v nejednoznačných případech je,
že začneš utočit tak,
že v velkém míře
opravdu masově
ublížuješ civilním obyvatelstvů.
Já jsem desvě dělat ty záběry
opravdu exodu
karabažských Armenů,
jak z kufříčky a s gelitkami
v takových prostě
jako zvláštních utvarech
kráčí pryč,
takovým zvláštním klidů.
A nepříjemně mi to připomělo
obrázky staré osudesát let
a
ten národ, který jsem menovala,
který Armenům tak podobný.
To je opravdu neodpustitelné
a za to azerbaidžán by
jak si měl být pohnán k
nějakém izinárdních odpovědnosti.
Ale to nemluví o tom, čí je karabách.
Panik took over
as morters pounded its surroundings.
This ethnic-Armenian-dominated enclave
and self-declared
breakaway territory is
internationally recognized as
part of azerbaidžan.
But it is controlled by
ethnic Armenians
and has close links to

the Armenian government.

Projď se ten spor rozhoril takhle agresivně
a zrovnaťeč do téhle podobi.

Víš, já zavším hledam rusko, to je už moje prostě profesonální úchylka,
ale my jsme o té ruské roly v té oblasti ještě nemluvili a ona je naprosto zásadní.
Tak za prvé, Rusové mají v Arménii svojí poslední základnou vojenskou
nad v této části Kavkazu.

Oni už tam je odivšat vyhnali, jak Gruzíně tak a Azerbajjan.

A za druhé, Rusové si tam hrají na mírotvorce
a Arménie je takovým jejich SM v rukávu tady v té oblasti,
protože je to oblast, ve které tradičně soupeří s Tureckém.

A oni si nemohou dovolit o Arménii přijít,
ale zároveň Karabach pro něj velkou hrolinné hraje.

Karabach je emotivní záležitost, nikoli vstrategická.
Rusům bude stačit, když zůstane zachována celistvá Arménie
a oni jí budou při nejmenším ekonomické,
ale částečně i politicky ovládat.

A proto ty ruské, jak říkáš v uvozovkách mírové jednotky
prostě jenom příležely tomu konfliktu?

Tak oni měli už takový nešekovný mandát hned od začátku,
oni nemohou, nemohli se vůbec zapojed do bojů pouze v případě,
že oni sami ti ruští vojáce budou ohoroženě,
no a jej nikdo nehorožoval samozřejmě.

Ale co bych ještě chtěl říct, je to,

že Rusové v posledních dnech a týdných velice,
velice, jak si s velkou nervozitou pozorovali jisté kroky
premiéra arménského Nikol Pašňana,
který se začal nebezpečně obráce s přátelským,
jak si výrazem a s takovou nabídkou kooperace, k západu.

K západu, který je teď prostě úhlavním nepřitelem Ruska,
on dokonce jako by trošku koketoval s NATO,
teď zrovna měl tam pár amerických generálů,
si pozval na společné arménsko-americké, vojenské cvičení,
no to všechno v Moskvě, jak si budilo velkou nervozitu
a já vůbec nechci říct, že mají nějaký podíl na tom, co se stalo,
ale rozhodně neměli motivaci a dobrý kontakt s vedením arméní
je k tomu, aby třeba tomu předešli.

A je tady ještě jedna věc, o které přemýšlím už od včerejška,
víš, že já chci být mouchou někdy, tak zase mě to mrzí,
že prostě nemohu se převtěli v hmys a spojd' na chvíli,
protože nedávno byla schůzka, na které teď mě ducházíte prv,
že mohl být rozhodnuto o osudu Karabachu a tohla schůzka Erdogan Putin v Soči
a já si myslím, a nemyslím si to jen já,
ale myslím si to teda sama, nevyčetle jsem to, a pak jsem to vyčetle,

jsem zjistě z to myslí, ještě jiní lidem, mnohem chytříší,
než já tak mě to hrozně utvrdilo, hrozně mě to dodalo sebe vědomí.
Myslím si, že se tam o Karabachu jednalo a že se Putin s Erdoganem
dohodli, že Karabach se skrátka opravdu definitivně podá
te azerbaidžánské nadvládě, řekněme, že skrátka bude už nejen de jure,
protože de jure, on je součástí azerbaidžánu, ale i de facto se začílení
do azerbaidžánu a že další útoky na celistost Arménie nebudou následovat,
protože potenciál by tam byl, jsou tam ještě sporná území kolem Hranic,
ale myslím si, že teď v dohledné době...

Mohla se takisto tu skvál, že...

Ano, nevíme, co za to Rusové chtěli, ale jistě za to něco dostali.

Bud' nějaký jiný přístup turecka k sankcím proti ruským nebu ještě něco jiného,
o čem nevíme, ale já tuším jaký si barter, protože to,

jak se chová Moskva a Ankara v této chvíli, je jako by se už předtím na tom dohodli.

Mně to tak prostě působí a vlastně by to bylo i logycké dohodnoutce,

protože Azerbaycan bez turecka není nic a Arménie bez Ruska je zcela stracena.

Tak kdo by se měl dohodovat, museli se dohodnout vůči těchto dvou regionálních velmocí.

No, z pohledu Azerbaycanu to akce vlastně byla úspěšna,

byla velmi rychla, bojenská, tvrdá, arménský, která bach kapituloval.

Co to přesně znamená?

Znamená to hodně smutných věcí,

protože myslím si, že část obyvatelstva

prostě už zbalila kufri a i gelitové tašky a autchází z Karabachu ze Stepana Kertu.

Ale to nebyl jen Stepana Kert, to byla řada dalších měst a obcí.

Já, když jsem tam byla na posledy, myslím, že to bylo rok 18,

tak mě tam, oni byli strašně jako pišni na to,

co dokázali v těch poměrně těžkých, klimatických podmínkách.

V podmínkách jako neustále nervozit, z toho, že nějaká válka bude.

A i v podmínkách, že to jsou jako vysoké hory a není moc cest,

kterýme si tam dostaneš, vlastně jenom ten lačinský koridor.

A oni tam jako z velkou píchu ukazovali, jak je rozvíjejí hospodářství,

jaké mají hotely a ukazovali mi třeba takovou farmu na ryby.

Oni jako samozřejmě nemají moře, ale měli farmu na ryby.

Já myslím, že to byli i do konce pstruzy,

nebo prostě nějaké ryby tam plavali v obrovských akváriích

a oni tvrděli, že to vyváží do Iránu a prostě byl na to hrozně pišni.

A celé to území je krásné, malebné, takové drsné,

je tam spousty křesťanských kostelů a památek,

takže to na tebe jako působí.

A teď vůbec nevím, proč to říkám, no prostě je tam krásný.

Jo, hlavně Filipé.

Nejlepší konjak na světě, podle mě, dělají v Karabachu.

Já jsem dostala od tehdejšího prezidenta Sudeček.

Já vím, že se to nesměl, on už dávno není prezidentem.

A dávno Karabak teda, Karabak teda ještě neskaráno možná byla,
ale teď už není, takže si můžu dovolit říct,
že jsem dostala od Karabášního prezidenta Sudeček, Sudeček konjaku,
ale tohle je... Byl výborný?
Byl vynikající a jenom za to by člověk měl chtít,
aby ten Karabak trval dávno, ale tak možná to ten konjak přežije.
Nicméně, no, a no, jo, o těch obyvatelích jsme mluvili.
Část těch lidí tam možná právě, kdy to může, bude chcít zůstat,
ale hodně lidí nedokážu odhnout ty počty, ale viděla jsem ty davy odchází.
Tohle je závodný s výstřením.
Armeniána TV se zvižuje, že své výstření byl vytvėdět,
betvě a zabažání a těch armeniána své výstření,
když je závodný výstření výstření v Nagorno-Karabak.
Na dnes, Baku vytvėdět, vytvėdět,
vytvėdět, vytvėdět, vytvėdět, vytvėdět.
Vystření byli 32 lidí, který se přijde,
které byli důvět, důvět, důvět.
Tady si představí, že jsi otejde,
s domu výžijící tam nikdy nevrátíš.
A oni se nikdy nevrátíš?
Já bych to na dohlednou dobu neviděla.
Kdyby, kdyby, nemám ráda, kdyby, ale řekněme,
kdyby se teď v Baku, jako chytili za nos a řekli si,
my chceme to území a chceme ho i s tím bohatstvím
a s tím šikovným armenickým obyvatelstvem,
které tam žilo a kterého vele bylo to území,
tak podme teď otevřít náruč a naslibujme jim,
garantujme jim, pozvěme tam mezinárodní pozorovatele,
ať se vrátí všichni zpátky,
tam ještě jiná věc byly i období, kdy armén hnali azery,
takže je ještě spousty azerbajdžáncům
v uprchlických táborech na azerbajdžánském území.
Sou do desítky ne listovky tisíc lidí,
kteří by se teď měli vrátit zase o nidomu.
Iž to je ta nejednoznačnost.
Já jsem pobývovala v těch uprchlických táborech v azerbajdžánu,
tě lidé se nechtěli přestěhovat ji nám,
protože stále věřili, že se vrátí do Karabachu.
Takže nastane jaký si pohyb, pohyb lidí.
Obě strany Jerevan i Baku by v ideálním případě
měli vinechat ty civilisty z těch sporů.
A snažit se, což se bohužel neděje.
Tady by Rusko mohlo zafungovat,
ale Rusko má tolik starostí s Ukrajinou

a nechce stratit toto území ví,
že nemůže si dovolit žádnou válku na další frontě,
kromě té ukraínské,
že Rusko je vlastně takový slabý mírotvorec tam.
A teď karabach pod nadvládu Azerbaidžánu
znamenáru se tam nikdy nepodíváš ani ty?
No, bylo to do nedávna tak,
že když si byl v Karabachu, tak tě pak nepustili do Azerbaidžánu.
Je to podobné, jako když teď jí ryš na Krym
z Ruské strany, pro jinak to nejde,
tak tě pak Ukrajinci nechtí u sebe doma.
Takže já jsem pak skutečně nedostala vízům do Azerbaidžánu
a jak to teď bude, nevím, ale
myslím si, že by třeba Azerim mohli obobec baku, by mohlo chtít,
aby novináři viděli,
že jim nejde o to decimovat to arménské obyvatelstvo
a mohli by tam třeba dokonce porádat exkurze.
To dělají Rusové do Mariuplu.
Porádejí exkurze a ukazují tí, že jsou hodní a státotvorní a tak dále.
Ale to naše území a my jsou o něj staráme.
Víš, tam je strašně moc starých křift
a nemusí jít ani nakonec o nějaký organizovaný pogrom.
Ale je tam spousty klanů a rodů, které mají spolu nevyřízené účty.
Protože jednou vyhnali ty ony
a pak to bylo navopák a nastěhovali se do jich domů.
Víš, tady v tom není lepší, jako ani jedna strana.
To opravdu tak není.
A někdy ty staré, staré křivdy jsme na kavkaze.
Kavkaz má křivním stů a dlouhou pamět jak slon.
Takže to tam může ještě teď si dokážu představit,
že tam může docházet k velmi nepříjemným situacím,
kdy se vrátí azerská rodina a najde ve svém domě.
Armenskou kra, ani neví, že to bylo jejich dům, už tam dám dovidlí.
Víš, taky máme své sudety.
Vypořádaj se s tím.
To nevím, budou potřebať určitě pomoc.
Já si myslím, že pokud azerbaidžán chce zůstat
respektovaným členem mezinárodního společenství
a na to by se mělo teď apelovat, když už se toto stalo,
tak by měl okám, že je pozvat do karabachu mezinárodní pozarovatéle.
A vysvědlí mi jednu věc, proč te kapituace přišla tak brzo?
To arméry neměla vůbec žádné capacity na to,
aby ten karabach prostě chránila?
Kdy začala válka o náhorní karabach počátkem těch 90. let v roce 92,

tak arméni měli na první pohled,
já jsem s tom tak jako mutala potom,
měli na první pohled vojenskou převahu, byly velmi motivováni,
byly, řekla bych i lépe vyzbrojováni,
růzkem, které tehdy to vznikalo, bylo to rok po rozpadu sovietského svazu.
A teď je to přesně na vopak.
Arméni jsou země ekonomicky na tom poměrně dospatně,
jsou závislí na růzku, růzku má své starosti,
vojensky na tom také nejsou nejlépe,
na opak Azerbaijan byl v poslední době
intenzivně vyzbrojován tureckém,
turecko jako zbrojarská velmoc dodávala kdeco,
mimo jené také ty drony, které dodávala i na Ukraínu,
kde zase likvidovali růzké tanky,
je tu vidíš, že je to všechno hrozně propletene, ale...
Změláříkla prachy vládnou všemu.
Prachy vládnou všemu je to tak.
Ale tady byla jasna ta převáha Azerbaijanu,
byla to jen otázka času a myslím, že Baku zkoušelo to chvílema,
že by se třeba nějak dohodli.
Víš, že ono už to bylo vlastně vyřešené,
právně skutečně Karabakh byl pod cice, jak si arménským dohledem,
ale a byli tam těj ruštími rotvorci, ale jak si dejúre to byl Azerbaijan.
A Azerbaijan si čekali od roku 20, kdy došlo k té druhé valce,
která udělala z Karabachu jen takovou malinkou enklávu,
propojenou tím, vlastně tím lačinským koridorem,
který teď azeři také kontrolovali, takže Karabakh byl v blokáde.
Ta země to nemohla, nebo to území to nemohlo vydržet.
Tě lidé tam dokonce měli hlát, máme správé o tom,
že tam byly katastrofální situace z lékařskou.
Řeď byli izolovaní kůly.
Oni byli izolovaní.
Ano, ano. Takže oni to podle mě zkoušili azeři tak,
že je vyhladový, že je donutí, a když to nešlo,
tak provedli velmi bych řekla efektivní úder.
Ano, máme tam kolem 30 mrtvých z toho, ale jsou púze dva civilistí.
A skrátka, dosáhli svého během, ten měř 24 hodin.
A má Azerbaijan, jako rozpínavé tendence,
mají se bát i okolní státy, že něco podobného zažijou?
Nemyslím si. Nemyslím si, co je problém, a to už jsem zmínila,
je to, že Azerbaijan z Armenii nemají úplně vyjasněno
přesně kudy vede hranice.
To je pořátem pozůstatek toho sovietského hraničního běsnění.
Když se podíváš na mapu bývolého sovietského svazu,

tak někde tam máš takové různé čárky, podle pravidka.
To zřejmě někdo si vzal pravidku a udělal.
Pak zas někde někdo se třeba víc napil, tak tam jsou kliky, háky.
Jako, že ten sovietský svaz neměl v tomto logiku
a dokonce si myslím, že záměrně, přede vším za vlády Stalina,
vznikala území, která byla zdorem potenciálního napětí,
protože když se takhle dva trochu hádají, nejmoca, ale trochu,
tak se lépe ovládejí.
No co teď bude dál? Takže arméni odcházejí?
Nejvšichni jadoufám, že...
A zeře přijdou?
A zeře se asi někteří vrátí.
Armenské ministerstvo zahraničí už připustilo,
že by arménské obyvatelstvo mohlo zůstat.
Ono se to tak nezdál, je to velký zlom v té rétorice,
protože ještě do nedávna vlastně arméni
vůbec nepřipouštěli, že by mohli žít pod Baku.
On je to skutečně jiný režim.
A myslím si, že teď začnou velká vědnávání o nějaké autonomie.
O něčem, co by umožnilo nepríliš změnit způsob života
lidem, kteří tam prostě žijí 10 letí.
A jako na co půjde Baku, těžko říct,
ale opravdu těžko předpovídat,
ale myslím si, že by se to teď mohlo obyjit bez další eskalace
a že někteří s ty arméni se skládkou řekl, tak to skusíme.
Máme tady barák, ten jsme si postavili.
Máme tady, já nevím, prostě nějaké podnikání.
Milujem to tady.
Tak to skusíme, když to nepůjde tak odejdem.
Ještě poslední otázka,
jak velký je tohle zásach do cti arménu?
Do cti je to největší.
Víš, to je to, o čem jsem mluvila,
ale úplně tak si otevřeně řečeno
a už jsme to tady prohlásili.
Legitimní nárok na ten karabach,
já bych si neodvážila říct, že mají arméně nebo azerbačán.
A oběty země mluví o jakém si historickém morálním nároku.
A arméni si vybudovali za posledních 30 let,
možná ještě drívé.
Uplný, jak bych řekla, možná až přehnaný mítus o karabachu,
o kolebce arménské kultury.
A no, jako já jsem tam fotila ty kostely,
byla tam první škole arménčtiny.

A no, je to kolebka.

Ale, víš, myslím si, že svědomím toho,
že to bylo multietnický osídlené území,
že tam nežily jenom arméni a arméni to velme dobře vědí.
Tak tento mýtus byl vlastně zneužíván často v politických,
jak si cílych a v takovém burcování pocitů v arménech,
že když trtí karabách.

Tak stratí všechno.

A té přece hrozný problém.

Realita neupravdu je úplně jedno. Mýtus je hlavně.

A no, a no, jenže ta pravda jinde.

Není to tak, nestratí všechno.

Armén je, a myslím, že to premiér pašenian dobře ví,
proto jedná, tak jak jedná.

Armén je, doufajíme, bude existovat dál,
jak existuje, bude to demokratická země.

Doufajíme, že se bude stále více nam přibližovat.

Začileně odskutečně arméni jsou nam velice blízci,
ale ten pocit strašné křivdy a jako pocit porášky.

Víš, pocit porášky je hrozná věc.

Zvláště u národůmi, že je to našťestí nemáme.

My jsme takový, jako když nepreskočíme podlezem.

Ale u národů, u kterých je jako hodně piestovaná
ta národní hrdost, až do takového toho patetického,
do té patetické podoby, což my to neneznášíme.

A to tady je.

To tady je tak je to strašný úder na solar.

Azerbaijan claims its troops have taken more than 60 positions
of the Armenian forces in the disputed region of Nagorno-Karabakh.

According to Armenian-backed separatists there...

No, Azerbaijan se teda dostala energii dožil.

Zastaví se tímhle?

Hodně záleží skutečně na tom, co řekne Turecko.

Já se dovolím říct, že Azerbaijan byť bohatá ze mě
a moderní ze mě tam, když přijedeš,
a to se nám už dlouhne byla,

když jsem tam byla před tou delší dobou,
tak to byla opravdu krásná bohatá.

Co tam nemůžeš?

Já tam nemůžu, a to je mi omluvou,
ale jinak bych tam velmi ráda, ale já mám, azer je ráda.

Není to úplně politicky samostatní subjekt, skrátka.

Azerbaijan se bude chovat tak,
jak to rozhodnou v Angaře, jak to řeknou Turci.

Azeri mluví turecky, to jsou to vlastně Turci,
a azeri to je prostě,
je to součást, jako osmadské řížte součást turecka.
Dobrý ne, doško to popisne, že jsou loutkou turecka.
Loutkou, já bych řekl, že jsou takým mladším bratrem,
ale néloutkou.
Oni opravdu, oni jsou bohatí a mají svou hrdost,
také necítí se součástí turecka,
ale dívaj se na tureckou televize.
To dělá hodně.
A o táskách geopolitických
je významnější hráč turecko.
Turecko je teď jednoznačně podpořilo,
no protože to vědělo a poradilo jim to, to je jiná věc.
A myslím si, že taková ta jednání
na té vyšší globální úrovni přenechají turecku,
a že turecko bude kopat ze jejich zájmy.
A když turecko řekne stop,
tak se nemusíme dále azerba džánu bát.
A když turecko řekne potřebujeme spojit ještě nachyčevan,
to je ta inkláva oddělená Armenii s Karbachem,
tak to bude průžvých.
A zahraniční reporterka deníku N. Petra Procházková
uvidíme, kolik národu tě podnešním dílu nebude mít rádo.
Mně asi taky, mě se hezky, ahoj.
Či kují za toto přání, mě se hezky, naschlenenou.
Následu je krátká reklamní pauza.
Za 20 sekund jsme zpátky.
Launch Meet Festival.
Pět audiovisuálních večerů.
Od 55. září do 30. září
v Kertu, Pankali, řivatle, Archa a doletežní káláci v Praze.
Envenz pojd' Trnick Music
en únovějte tým.
Launch Meet Festival.
See you dancing.
A teď už jsou na řadě zprávy,
které by vás dneska neměli minout.
Čeští podnikatale dovezli do ruské pobočky
své firmy Obráběcí Stroje.
Putovali tam přes Turecko.
Jejich dovoz Evropské unie
je totiž sankcemi zakázaný.
Mohly by to těž sloužit k výrobě zbraní.

Více na denik n.t.c.

Prezident Petr Pavel poprvé jako hlava státu promluvil na valném schromáždění OSN v New Yorku. Nejdlejší část své řeči věnoval Ukrajině, která se podle něj zaslouhuje ne pouhé ukončení bojů, ale trvalý mír. Ten podle Pavla nesmí rusku ponechat naději, že jednou naplní své imperiální ambice. Rusko podle Zelenského řívá jako zbraň energie, děti i ceny jídla. Snaží se zužitkovat nedostatek potravin na světovém trhu, aby získalo uznání okupovaných ukrajinských území. Řekl to valnému schromáždění OSN. Ruští a běloruští sportovci mohou v Česku soutěžit bezpísemného protiválečného prohlášení, pokud nereprezentují své země a nepoužívají symboly odkazující k oběma zemím nebo podpoře války na Ukrajině. Užadevek podepsat protiválečné prohlášení byl mezi návrhy usnesení, které vláda na koniec neschválila, řekl to deniku enmluvčí kabinetu Václav Smolka. A iránští poslanci schválili z přísnění trstů za porušení pravidel oblékání žen. Nověj je může hrozit až desetileté vězení. Návrch ještě musí schválit rada strážců, nejvyšší organ pro dohled nad dodržováním iránské ústavy. A na závěr ještě jízlivá poznámka. Roman Joch, strážce tradic a manžel předsetkyni aliance pro rodinu Jan Jochové, na síti X předvedl zajímavý mentální kotoul. Napsal, cituji. Pokud jde o Patriarchát, sem pro Patriarchát. My jsme jako Patriarchát vybudovali Karluv Most, svatovíckou katedrálu Taj Mahal, velkou čínskou zet, nějaké ty piramidy, Tower Bridge, Versailles, New York a tak dále. To jsme vybudovali my Patriarchát. A co vy? No, tak ten slavný Patriarchát kromě Domečku a Mostu vybudoval taky toksickou atmosféru, která vylučuje polovinu populace zrozorování, kupříkladu.

Nebo prohloubil gendrové stereotypy,
které škodí všem, pomohl na svět mnoho válkám
a krizím naučil může potlačovat emoce,
posíl ve společnosti agresivitu
a do dnes je zdrojem mnoho úkoří dušivních problémů
a skažených životů.
A to je jediné,
v čem pane Jochu ve znamení Patriarchátu pokračujete.
Poháníte velkou čínskou zdí,
ale sám se nepostavil ani zahradní domek.
Na slyšenou zítra.
Veletržní palác. Více na ngprakticka.cz